

Weronika Kubicka

PejzAŻ

Spojrzałam przez okno, czekałam, aż wyjdzie słońce
W nadziei, że znikną z parapetu słowa, które kłębią się jak mgły
Zaczęłam malować przed sobą prostą na pozór linię
Między tym co było, a tym co mogłoby.

A ja chciałam abyś był to Ty

Zaczęłam malować latarnie na ulicy Kamiennej
Chciałam tam aż kochanka, który wart będzie każdej łzy
Lecz On kazał uciekać mojemu sercu
W czarną noc, gdzie pomarańcze i złote sny.

A ja wciąż szukałam Ciebie,
Zostawiłam płótno w gniewie.

Wzięłam od tych w okularach jedną parę
A moje oczy małe różu zaznały
Paletę kolorów Saskiej Kępy na moim płótnie
Chciałam aż przyjaciela, a moje pędzle czekały.

A ja wciąż szukałam Ciebie,
Zostawiłam płótno w potrzebie.

Nie chciałam iść na żaden bal,
Chciałam tylko sklep z obrazami,
Żeby nie musiała malować kogoś,
Kto pozwoli by czasami nie być sam nocami.

A ja wciąż szukałam Ciebie,
Bratniej duszy na niebie.

Kiedy zostanie po mnie płótno i płaszcz,
Zostawię Ci list, którego nigdy nie wyślę,
Że wszystko co ważne mieści się w sercu,
Reszta jest echem co znika we mgle.

W krajobrazie życia wciąż szukałam Ciebie
A znalazłam siebie.